

Как да е, отишъл в едно село. Заклали една овца, ламята я изяла и им пуснала вода. Ромът дошъл точно в тоя момент, когато отивали да дават на ламята да яде печената овца. Той бил гладен. Отишъл и той там.

– За кого сте опекли тая овца?

Казали:

– За ламята я изпекохме, че ни пуска вода.

– Хей! Страхувате се от нея?!

Него от лисицата го било страх, та от ламята ли? Седнал. Лапал, лапал, наял се. Месото изял.

Ламята дошла. Видяла го.

– Абе, ти защо ми ядеш месото?

– Защо да не ям?

– Тя за мен е изпечена.

– Как за теб е изпечена? За какво? Я пусни водата!

Тя стояла и го гледала.

– Ама аз съм гладна!

– Като си гладна – на ти главата – яж! Виж колко годишна е овцата.

Дал ѝ главата. Тя я изяла

– Чуваш ли – казала ламята, – сега ще дойдеш с мен у нас!

– Ще дойда! Защо да не дойда?

Тръгнал с ламята. Отишъл. Вървели, колкото вървели, и ламята огладняла. Били вече в гората и тя му казала:

– Чуваш ли?

– Какво?

– Сега аз ще слезна долу. Каквото мине покрай теб, ще го хванеш. Прасе ли било, сърна било, елен било, каквото мине, трябва да го хванеш, да го заколиш и да ядем.

– Готов съм.

Стоял на пътеката, сетне се качил на едно дърво. Страх го било, че ще мине нещо.

„Ще сваля, ще изпечем, ще ядем!“

Слязла ламята в дерето. Той се качил на дървото от страх. Там един пусти гарван бил седнал да сере. Отишъл той зад него. Както оня си серял, той го хванал. Слезнал долу. Седнал. Дошла ламята.

– Какво, бе? Какво хвана?

– Нищо, нищо не мина!